

πλάκες κάτω μιανής έκκλησιās !... Κάτω ξεπλωμένους !... Βλέπω λοιπόν, και είμαι μόνος κατόμιμος, βλέπω και μπαίνει ένας παπς και νδρχεται πολύ κοντά μου, κρατώντας κάτι, σά μετάδοση... 'Αλλά άμα έσκυψε κοντά στο πρόσωπό μου, δέν είταν πιά παπς, δέν είταν, είταν μιιά γυναίκα, μιιά κόρη... πούχα γνωρίζεις όταν είμωνα νέος, ή πρώτη μου αγάπη !... 'Η 'Ανθή !... Δέν ξεφρετε σέ τί μελαγχολία έπεσα όταν ζύπνησα !...

— Γιά λέγε, λέγε, τού είπε ο Νικήτας και σήκωσε με τά δάχτυλά του τά μαλλιά του πάλι.

— Τι νά πώ ;...

— Δέν τό τελείωσες τόνειρο, τού απήντησε, ο Νικήτας, κοιτάζοντάς τον με τά μαλλιά όρθωμένα.

— Ναι, έκανε αυτός και αναστέναξε, ναι, είταν ή 'Ανθή... Και στα χέρια της κρατούσε ένα μεγάλο μήλο κατακόκκινο...

— Τό μήλο τό περίφημο, πετάχτηκα έγώ και είπα.

— 'Ε, έ, έκανε ο Νικήτας σηκώνοντας τό χέρι του.

Κ' έπειτα στό Σαδίλη :

— Αυτό τόνειρο έχει σημασία μεγάλη. Είπες, αυτή είταν ή πρώτη σου αγάπη...

— Ναι, ναι, ή πρώτη μου αγάπη !... Δυό γυναίκες αγάπησα, αυτή είταν ή πρώτη, ύστερα μιιά άλλη... μιιά...

— Ξέρουμε, ξέρουμε, τού είπα έγώ.

— 'Α, έκανε αυτός και με κοίταξε, έρριξε και μιιά ματιά στους άλλους...

— 'Ανθρώπινα : είπε σοβαρά ο Νικήτας, τώρα στό όνειρο...

— Λέγε, έξηγα τού, κι' άν πετύχεις θά σέ αναζηρώς μεγάλον έξηγητήν των όνειρων !...

— 'Α, όχι, μου άρκει νά με λένε φιλόσοφο !

— 'Οπως θέλεις...

— Κάτι καλό θά σου έρθει και από γυναίκα !...

— 'Από γυναίκα !... Μή μου τό λές !...

— Και όμως τόνειρο είνε ολόφανερο...

— 'Ω, άλλοίμονο !... Φαντασθήτε νά θώ καλό από γυναίκα έγώ !...

Και ο Σαδίλης γέλασε ένα γέλιο πούχε και δόση πίκρας.

— Γιατί...

— Πρώτον είμαι γέρος πατή και δεύτερο, κι' άν δέν είμουν δέ θάθελα νά μπλέξω με γυναίκα. 'Από τότε πού έπαθα κείνο, πού είπατε πώς τό ξέρετε, έγινα μισογύνης. Τή γυναίκα την ήθελα για μιιά στιγμή για άπόλαυσι. 'Ηθελα και τό σπύτι, ήθελα νάχω σύντροφο και μη ρωτάτε τί πάθαινα, τί στενοχώριες. Είχα και τους φίλους πού με βιάζανε νά ξαναπαντρωθώ για νά λησμονήσω. 'Αλλο πάλι κι' αυτό !... Και μιιά φορά άλλαξα άπόφαση και θέλησα νά ξαναπαντρευτώ... Και τί νομίζετε πού έκανε αυτό ; Γιά άκούστε νά γελάσετε :

'Απ' τό παράθυρο της κατοικίας μου, είδα μιιά μέρα έναν άγριάνθρωπο νά βάζει τό σκυλί του, ένα μαντρόσκυλο, ν' άρπάξει κάτι παιδάκια... Τά παιδάκια φεύγανε τρομαγμένα με φωνές, κυνηγώματα άπ' τό σκυλί και σέ λίγο πού τά έχασα πίσω από μάντρες, άκουσα κλάματα και φωνές πού ζητούσαν βοήθεια...

Μετά λίγη ώρα, πού τόχα λησμονήσει, βλέπω πολλά παιδιά νά φαίνονται με πέτρες στα χέρια, ξαναμμένα και νά φωνάζουν :

— Σκοτωμό στά σκυλιά !...

'Ενα σκυλάκι μικρό, αδύνατο, με μακρουλή μούρη, τό θυμούμαι καλά, και μικρή τριχα, πού περνούσε, άμα τά είδα σάθηκε με τό ένα πόδι τό μπροστινό ύψωμένο...

— Χτυπάτε το !...

— Σκοτωμό στά σκυλιά !...

Τό σκυλάκι στράφηκε κ' έφυγε δραμαίο, άκολουθούμενο από τά παιδιά, πού κάθε τόσο τού πετούσαν και πέτρες...

Αυτή ή σκηνή ή οι σκηνές, μ' έκαναν νά σκεφτώ άλλοιώς. Βοήθηκα πώς έμοιαζε τό δικό μου μίσος για τίς γυναίκες με των παιδιών στα σκυλιά...

— 'Α, βλέπεις, τού είπε ο Νικήτας.

— Ναι, έτσι είταν, αλλά νά και μου ξανάρθε πάλι κείνη ή σκέψη δυνατή. Κι' άν αυτή ή νέα μοιάζει με την άλλη ; Οι γυναίκες οι καλές, όπως και οι καλοί άντρες, είνε λίγες. 'Αν θά πάρο κανένα διάβολο πάλι πού θά με ποτήσει άλλο δηλητήριο ;... Μιιά κόρη άλήθεια γνώρισα, πού θά γινόταν έξαιρετική γυναίκα, νοικοκυρά...

— Ποιά ; σάτησε ο Νικήτας.

— 'Εκείνη ή πρώτη μου αγάπη, ή 'Ανθή... Θά σάς τό πώ... Στην πατρίδα μας, στό νησί μας εκεί είταν... Καθόμαστε κοντά, δίπλα. 'Από μικρός την αγαπούσα, κ' ύστερα μεγάλος, έφηβος, κα-

τώρθωσα νά μου πει, πώς μ' αγαπά κι' αυτή. Τι χρόνια ευτυχισμένα ! τί καιροί ! 'Α, πόσες νύχτες δέ μιλήσαμε στην ταράτσα τού σπιτιού μας ώρες ολόκληρες... Μέσ' στην ήσυχία της νύχτας, ο ένας κοντά στον άλλον, τά λέγαμε. Οι ψυχές μας βρισκόταν πολύ κοντά, άγκαλιασμένες !... Και όχι μιιά φορά μās έφεραν στον έ- αυτό μας, οι πετεινοί πού λαλούσαν...

— Ξημερώματα !... Έλεγα τότε.

— Πάμε, πάμε !... μου άπαντούσε εκείνη.

— Και πρέπει νά σηκωθώ πρωί, γιατί δέ διάβατα μαθηματικά :

— Κι' έγώ τό ίδιο.

Μετά, μετά ήρθα στην 'Αθήνα φοιτητής. Είχαμε άλληλογραφία κρυφά. 'Εκει σπουδαζα και είμουν τό θυμάμαι καλά, στον τρίτο χρόνο, μαθαίνω άπ' αυτή την ίδια, πώς κάποιος τή ζητούσε σέ γάμο... Τάπαρωτά όλα και πάω στό νησί μας και τή ζητώ κι' έγώ, 'Ο πατέρας όμως της έδιάλεξε τον άλλον και της έδωσε, γιατί είχε καλύτερη θέση, ήταν σοβαρότερος...

'Εδώ διέκοψα τό Σαδίλη έγώ.

— Καλά, τού είπα, ο πατέρας θά τον έπαιρνε, πού τον διάλεξε, δέ ρώτησε την κόρη ;...

— 'Ηξερε τή συμπάθειά της, αλλά τή συμβούλεψε νά πάρει εκείνον. Και είταν ένας άσχημος !... Τιμός όμως...

— Και σύ πώς άφησες έτσι τό πράγμα, δέν κοιτάζεις, δέν φροντίζεις, νά την έκλεβεις !...

— Προσπάθησα, άλλ' αυτή άκουσε τον πατέρα της, και γι' αυτό την έκτίμησα πολύ και λέω πώς αυτή είταν άπ' τίς έξαιρετικές γυναίκες !...

— 'Ω, ό !... 'Αν άγαπούσε όμως με τά σαστά της, θά τά πετούσε όλα και θά σέ άκολουθούσε !...

— Μά στάσου, στάσου, έκανε ο Σαδίλης κουνώντας τά χέρια του νευρικά, αί τή πού πήρα έτσι, πού δέν ήξερα πώς νά την περιποιηθώ, ενώ αυτή για όλα αυτά έφυγε πετώντας τά πάντα μ' έναν παλιάνθρωπο, αυτή ;, αυτήν ξέρεις πώς την πήρα ;... Την έλεψα, κλειφτήκαμε, άφησε τους γονείς της, τό σπύτι της και μ' άκολούθησε !...

Δημοσθ. Ν. Βουτυράς

✱

ΠΟΙΚ ΛΑ

Η ΚΡΕΜΑΣΤΕΣ ΓΕΦΥΡΕΣ

Ποιος νομίζετε ότι έδωκε πρώτος άφορητή στην επινόηση των κρεμαστών γεφυρών ;

Μή γελάσετε άν άκούσετε ότι ο πρώτος έ-

Ποιός νύχτες στην ταράτσα τού σπιτιού μας...

πινόητης των είνε ή... άράχνη.

'Ο Σαμουελ Μπράουν ένα πρωί ένώ περπατούσε στον κήπο του και συλλογίζονταν τό φτηνότερο τρόπο για τό χτίσιμο ενός γεφυριού, είδε ξαφνικά τό δραμαλάκι φραγμένο με λεπτότατα νηματάκια άράχνης.

'Αμέσως γεννήθηκε στό μυαλό του ή φωτεινή ιδέα νά πλέξη κατά τό σχέδιο εκείνο γεφύρι με σιδερένιες άλυσσιδες. 'Ετσι επινόηθη ή κρεμαστή γέφυρα.

'Αλλά και ένας άλλος 'Εγγλέζος μηχανικός ο 'Ισαμπόρτ Μπρουβελ ένεπνεύσθη μιιά έφευρεση του από ένα άλλο ζώο. Είλε μιιά μέρα κάποιον σκυληκάκι νά τρυπά ένα ξύλο πός διάφορες κατευθύνσεις και ύστερα για νά στερεώση τή μικροσκοπική του ύπόνομο την άλειψε ολόγυρα με κάποια βερνικώδη ουσία πού την έχυνε από τό στόμα του.

'Ο Μπρουβελ έκλεψε τό σχέδιο τού σκυλικιού άνοιξε τον ύποβρυχιο δρόμο στον Τάμση, ένα από σπουδαιότερα έργα της μηχανικής.

Τό «Μπουκέτο» εύρίσκεται στην εύχάριστο θέση νά σάς αναγειλη, δει απέκτησι ν ήδη, και την **Αυτοβιογραφίαν** τού άλχημονου θεατρικού συγγραφέως, ποιητού, σατυρικού, μυθιστοριογράφου **ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ** ή όποια έγγραφη ύπό τού πολυκλαύστου λογοτέχνου όλίγον καιρόν πρό τού θανάτου του και την όποιαν θ' άρχίση νά δημοσιεύη προσεχώς.